

ข่าวองค์การบริหารส่วนตำบลหนองคู

อำเภอบ้านแท่น จังหวัดชัยภูมิ 36190

ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร งานบริหารงานบุคคล องค์การบริหารส่วนตำบลหนองคู ไตรมาสที่ 3 เม.ย.64-มิ.ย.64

ทำชกต้อยและถ่ายวิดีโอในที่ประชุม ... พฤติกรรมเสื่อมเสียที่อาจต้องพ้นจากตำแหน่ง !

นางสาวจารุณี กิจตระกูล พนักงานคดีปกครองชำนาญการ กลุ่มเผยแพร่ ข้อมูลทางวิชาการและวารสาร สำนักวิจัยและวิชาการ สำนักงานศาลปกครอง

เรามักจะได้ยินกันอยู่เสมอ ๆ ว่า... อย่าให้อารมณ์อย่าเหนือเหตุผล เพราะอาจทำให้อนาคตดับวูบ ลงได้ การฝึกสติในการควบคุมอารมณ์จึงเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง... เมื่อเป็นผู้นำหรือตัวแทนของประชาชนด้วยแล้ว ยิ่งต้องเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้อื่น วันนี้... ผู้เขียนมีคดีที่เป็นข้อคิดเตือนใจเกี่ยวกับการควบคุมอารมณ์และการประพฤติปฏิบัติตน ของสมาชิกสภาท้องถิ่นมาฝาก โดยเป็นกรณีที่สมาชิกสภา อบต. มีพฤติกรรมทำชกต้อยกับสมาชิกคนอื่นหลังการ ประชุม และไม่ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับในการประชุม ซึ่งคดีดังกล่าวจะทำให้เห็นแนวทางการพิจารณาวินิจฉัย ถึงพฤติกรรมในทางเสื่อมเสียและข้อกฎหมายที่ใช้ในการวินิจฉัยเกี่ยวกับสมาชิกภาพของผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว โดยที่... พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๔๗ ตรี วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “สมาชิกภาพของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลสิ้นสุดลงเมื่อ ... (๘) สภาองค์การบริหาร ส่วนตำบลมีมติให้พ้นจากตำแหน่งโดยเห็นว่า มีความประพฤติในทางที่จะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียหรือก่อความไม่สงบ เรียกร้อยแก่องค์การบริหารส่วนตำบลหรือกระทำการอันเสื่อมเสียประโยชน์ของสภาองค์การบริหารส่วนตำบล โดยมี สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของจำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ เข้าชื่อเสนอให้สภาองค์การบริหารส่วนตำบลพิจารณา และมติดังกล่าวต้องมีคะแนนเสียงไม่น้อย กว่าสามในสี่ของจำนวนสมาชิกสภา องค์การบริหารส่วนตำบลทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ ...” และวรรคสองกำหนดให้ผู้ที่ สมาชิกภาพสิ้นสุดลงตาม (๘) มีสิทธิอุทธรณ์หรือโต้แย้งมติของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลไปยังนายอำเภอได้ ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่รับทราบมติดังกล่าว โดยให้นายอำเภอสอบสวนและวินิจฉัยให้เสร็จสิ้นภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับคำอุทธรณ์หรือโต้แย้ง คำวินิจฉัยของนายอำเภอให้เป็นที่สุด มาดูข้อเท็จจริงในคดีพิพาทกัน โดยเหตุของคดีเกิดจากนางบุญนาได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภา องค์การบริหารส่วนตำบลและได้รับเลือกเป็นประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล แต่ต่อมาสมาชิกสภา อบต. ได้ยื่นญัตติขอให้ขับนางบุญนาพ้นจากตำแหน่ง โดยกล่าวหาว่านางบุญนามีพฤติกรรมเสื่อมเสียและไม่เหมาะสมในการ ประชุมสภา กล่าวคือ (๑) มีการทำชกต้อยกับนายบุญช่วย

ซึ่งเป็นสมาชิกสภา อบต. หลังประชุมในเวลา ๑๗.๐๐ น. (๒) มีพฤติกรรมคุกคามและละเมิดสิทธิของสมาชิกสภา อบต. โดยมีการนำกลุ่มบุคคลภายนอกเข้าไปในที่ประชุมสภา และบุคคลดังกล่าวมีได้นั่งตามที่จัดไว้ ทั้งยังเดิน ถ่ายรูปและบันทึกวิดีโอโดยไม่มีเหตุอันควร ต่อมา นางบุญนาได้เรียกประชุมสภาสมัยสามัญเพื่อพิจารณาเรื่องที่ ตนถูกกล่าวหา โดยมีสมาชิก สภา อบต. เข้าร่วมประชุมครบทุกหมู่ จำนวน ๓๘ คน นางบุญนาได้ให้ที่ประชุม พิจารณาญัตติโดยเปิดเผยและมีสมาชิกสภา อบต. จำนวน ๕ คน ได้อภิปรายถึงกรณีที่ถูกกล่าวหานางบุญนา ดังกล่าว เมื่อการอภิปรายเสร็จสิ้น สมาชิกสภา อบต. ได้ออกเสียงลงคะแนนลับ ซึ่งผลปรากฏว่ามีผู้เห็นด้วยให้ นางบุญนาพ้นจากตำแหน่งจำนวน ๓๕ เสียง ไม่เห็นด้วย ๑ เสียง งดออกเสียง ๑ เสียง สภา อบต. จึงมีมติให้นาง บุญนาพ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภา อบต. นางบุญนาอุทธรณ์มติดังกล่าว แต่นายอำเภอวินิจฉัยยกอุทธรณ์ นาง บุญนา (ผู้ฟ้องคดี) จึงนำคดีมาฟ้องเพื่อขอให้ศาลปกครองเพิกถอนมติของสภา องค์การบริหารส่วนตำบล (ผู้ถูก ฟ้องคดีที่ ๑) เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของนายอำเภอ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) และขอให้ องค์การบริหารส่วนตำบล (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) และกรมการปกครอง (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ร่วมกันรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย ให้แก่ตน เป็น เงินเดือนตั้งแต่วันที่พ้นจากตำแหน่งจนถึงวันที่ครบวาระการดำรงตำแหน่ง พร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมาย (คอลัมน์ ระเบียบกฎหมาย วารสารร้านัน ผู้ใหญ่บ้าน ฉบับเดือนพฤษภาคม ๒๕๖๓)

พฤติกรรมการฟ้องคดีตามที่ถูกกล่าวหา นั้น ถือเป็นความประพัตติในทางเสื่อมเสีย อันจะเป็นเหตุ ให้ผู้ ฟ้องคดีต้องพ้นจากตำแหน่งหรือไม่ ?

คดีนี้ปรากฏข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติว่า ผู้ฟ้องคดี ได้ยอมรับ ในที่ ประชุม ว่าได้ทำต่อยกับ นายบุญช่วยจริง แต่โต้แย้งว่าเป็นการกระทำภายหลังเลิกประชุมแล้ว โดยเป็นการกระทำนอกห้องประชุมและเป็นเรื่อง ส่วนตัวซึ่ง มิได้มีเจตนา แต่ทำไปเพราะความโมโห และยังยอมรับว่าได้นำบุคคลภายนอกเข้ามาในการประชุมจริง โดยได้ กระทำในฐานะประธานสภา อบต. ซึ่งไม่ก่อให้เกิดคุณหรือโทษแก่บุคคลใด และจะเป็นประโยชน์ ในการจัดทำ รายงานการประชุมได้อย่างถูกต้อง ประเด็นโต้แย้งข้างต้น ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า แม้พฤติกรรมที่เกิดขึ้นจะ เป็นเหตุส่วนตัวและ ทำขึ้นนอกห้องประชุมก็ตาม แต่สถานะของการเป็นสมาชิกสภา อบต. มิได้อยู่เฉพาะ ช่วงเวลาที่มีการประชุมสภา เท่านั้น แต่มีอยู่ตลอดเวลา ซึ่งเหตุที่เกิดขึ้นก็เป็นกรกล่าวทำทนายในบริเวณที่ ทำ การของ อบต. แม้จะอยู่นอกห้องประชุม ก็ตาม จึงถือได้ว่าเป็น พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมสำหรับผู้ฟ้องคดีซึ่ง ดำรงตำแหน่งประธานและสมาชิกสภา อบต. ส่วนการนำบุคคลภายนอกเข้าไปในที่ประชุม นั้น เมื่อระเบียบ กระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยข้อบังคับ การประชุมสภาท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๑๑๗ หนดห้ามบุคคลภายนอก เข้าไป ในที่ซึ่งจัดไว้สำหรับสมาชิกสภา ท้องถิ่นในขณะที่กำลังประชุม โดยประธานสภาท้องถิ่นมีอำนาจอนุญาต ให้ประชาชนเข้าฟังการประชุมและการ ปรัชษาของสภาท้องถิ่นได้ตามระเบียบที่สภาท้องถิ่นกำหนด อันเห็นได้ ชัดว่าข้อกำหนดนี้ไม่ได้ให้อำนาจในการนำ บุคคลภายนอกเข้าไปเพื่อบันทึกภาพและเสียง การที่ผู้ฟ้องคดีให้ บุคคลภายนอกกระทำการดังกล่าวในขณะที่กำลัง ประชุม จึงเป็นการคุกคามสิทธิหรือกีดกันการทำหน้าที่ของ สมาชิกสภา อบต. ในการอภิปรายหรือแสดงความคิดเห็น ซึ่งไม่ใช่การรักษาระเบียบและความสงบเรียบร้อยในที่ ประชุม โดยหากผู้ฟ้องคดีประสงค์จะให้มีการบันทึกรายงาน การประชุมอย่างถูกต้อง ก็ควรจะให้ เลขานุการสภา อบต. เป็นผู้ดำเนินการ กรณี จึงไม่มีเหตุอันควรที่จะ ให้บุคคลภายนอกเข้าไปในที่ประชุมเพื่อบันทึกภาพและ เสียง ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดความวุ่นวายในระหว่างประชุมและ ถือเป็น การแสดงออกถึงความไม่ไว้วางใจกัน

อันอาจจะมีปัญหาต่อกันได้ พุทธกรรมของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจึงเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในทางที่จะนำมาซึ่งความเสื่อมเสีย หรือก่อความไม่สงบเรียบร้อยแก่อบต. อันเป็นเหตุให้สมาชิกสภา อบต. มีมติให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งได้ และเมื่อ คະแนนเสียงที่ลงมติเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด มติให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งดังกล่าว จึงชอบด้วยมาตรา ๔๗ ตีร วรคหนึ่ง (๘) แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ย่อมชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ฉะนั้น เมื่อมติที่พิพากษาชอบด้วยกฎหมาย กรณีจึงไม่ถือเป็นการกระทำ ละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๐ พิพากษายกฟ้อง (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๘๖๕/๒๕๖๑) คดีนี้ถือเป็นอุทธรณ์ที่ดีและเป็นบรรทัดฐานการปฏิบัติราชการที่ดีสำหรับสมาชิกสภาท้องถิ่น รวมถึง ผู้บริหารท้องถิ่นที่จะต้องประพฤติปฏิบัติตนอย่างเหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ทั้งในเวลางานและนอกเวลางาน ทั้งนี้ เนื่องจากการเป็นสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น นอกจากจะเข้าสู่ตำแหน่งเพราะความเชื่อถือศรัทธาและความ ไว้วางใจของประชาชนในท้องถิ่นทั้งด้านความประพฤติและความรู้ความสามารถที่จะนำพาท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้า ประชาชนในท้องถิ่นมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีแล้ว ยังมีกฎหมายกำหนด “พฤติกรรม ” ที่มีผลต่อการพ้นจากตำแหน่งของ สมาชิกสภาท้องถิ่นอีกด้วย ดังเช่นคดีนี้ซึ่งถือเป็นพฤติกรรมตัวอย่างจากพฤติกรรมอีกหลายลักษณะ ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริง ที่เกิดขึ้นในแต่ละกรณีว่าพฤติกรรมเช่นนั้นจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียให้แก่ท้องถิ่นอย่างไร เช่น สมาชิกสภา อบต. กระทำอนาจารโดยใช้กำลังประทุษร้ายแก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นราษฎรในหมู่บ้านของตน (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๔๗๘/๒๕๖๑)

และนอกจากพฤติกรรมแล้ว สมาชิกสภาท้องถิ่นต้องปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบอย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะการที่กฎหมายกำหนดข้อห้ามอย่างใดอย่างหนึ่งไว้ ย่อมมีเจตนารมณ์ที่จะให้การบริหารราชการของท้องถิ่นมี ๓ ประสิทธิภาพ สมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นจึงไม่อาจกระทำการในเรื่องนั้นได้ตามอำเภอใจ เพราะตามหลัก กฎหมายปกครอง ฝ่ายปกครองหรือหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐจะกระทำการใด ๆ ในทางปกครองได้เมื่อ กฎหมายอนุญาตเท่านั้น...